

Předmět věci

Nesplnění povinnosti státem — Nepřijetí ve stanovené lhůtě ustanovení nezbytných pro dosažení souladu se směrnicí Evropského parlamentu a Rady 2007/44/ES ze dne 5. září 2007, kterou se mění směrnice Rady 92/49/EHS a směrnice 2002/83/ES, 2004/39/ES, 2005/68/ES a 2006/48/ES, pokud jde o procesní pravidla a hodnotící kritéria pro obezřetnostní posuzování nabývání a zvyšování účasti ve finančním sektoru (Úř. věst. L 247, s. 1)

Výrok

1) Nizozemské království tím, že ve stanovené lhůtě nepřijalo právní a správní předpisy nezbytné pro dosažení souladu se směrnicí Evropského parlamentu a Rady 2007/44/ES ze dne 5. září 2007, kterou se mění směrnice Rady 92/49/EHS a směrnice 2002/83/ES, 2004/39/ES, 2005/68/ES a 2006/48/ES, pokud jde o procesní pravidla a hodnotící kritéria pro obezřetnostní posuzování nabývání a zvyšování účasti ve finančním sektoru, nesplnilo povinnosti, které pro něho vyplývají z této směrnice.

2) Nizozemskému království se ukládá náhrada nákladů řízení.

(¹) Úř. věst. C 195, 17.7.2010.

Rozsudek Soudního dvora (prvního senátu) ze dne 22. prosince 2010 (žádost o rozhodnutí o předběžné otázce Court of Appeal (England & Wales) (Civil Division) — Spojené království) — Barbara Mercredi v. Richard Chaffe

(Věc C-497/10 PPU) (¹)

(„Justiční spolupráce v občanských věcech — Nařízení (ES) č. 2201/2003 — Věci manželské a rodičovská zodpovědnost — Dítě nesezdaných rodičů — Pojem „obvyklé bydliště“ kojence — Pojem „právo péče o dítě““)

(2011/C 55/30)

Jednací jazyk: angličtina

Předkládající soud

Court of Appeal (England Wales) (Civil Division)

Účastníci původního řízení

Navrhovatelka: Barbara Mercredi

Odpůrce: Richard Chaffe

Předmět

Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce — Court of Appeal (England Wales) (Civil Division) — Výklad článků 8 a 10 nařízení Rady (ES) č. 2201/2003 ze dne 27. listopadu 2003 o

příslušnosti a uznávání a výkonu rozhodnutí ve věcech manželských a ve věcech rodičovské zodpovědnosti a o zrušení nařízení (ES) č. 1347/2000 (Úř. věst. L 338, s. 1; Zvl. vyd. 19/06, s. 243) — Pojem obvyklého bydliště — Dítě narozené ve Spojeném království britskému otci a francouzské matce, které má matčinu státní příslušnost, přičemž jeho rodiče nejsou sezdáni — Dítě přemístěné matkou na Réunion — Přemístění zákonným způsobem v okamžiku, kdy k němu došlo, protože v daném okamžiku byla matka nositelem rodičovské zodpovědnosti vůči dítěti — Následné návrhy podané otcem britským soudům na přiznání rodičovské zodpovědnosti, na určení bydliště pro účely střídavé péče a na přiznání práva na styk s dítětem — Rozhodnutí High Court, kterým je nařízeno navrácení dítěte do Spojeného království — Rozhodnutí napadené matkou z důvodu, že dítě v době podání návrhu k soudu již nemělo své obvyklé bydliště ve Spojeném království

Výrok

1) Pojem „obvyklé bydliště“ ve smyslu článků 8 a 10 nařízení Rady (ES) č. 2201/2003 ze dne 27. listopadu 2003 o příslušnosti a uznávání a výkonu rozhodnutí ve věcech manželských a ve věcech rodičovské zodpovědnosti a o zrušení nařízení (ES) č. 1347/2000 musí být vykládán v tom smyslu, že toto bydliště odpovídá místu, které vykazuje určitou míru integrace dítěte v rámci sociálního a rodinného prostředí. Za tímto účelem je třeba — pokud jde o situaci kojence, který se svou matkou pobývá pouze několik dní v jiném členském státě, než je členský stát jeho obvyklého bydliště, do něhož byl přemístěn — přihlídnout zejména k trvání, pravidelnosti, podmínkám a důvodům pobytu na území tohoto členského státu a přestěhování se matky do tohoto státu, a dále — zejména z důvodu věku dítěte — k zeměpisnému a rodinnému původu matky, jakož i k rodinným a sociálním vazbám, které matka a dítě udržují v tomto členském státě. Vnitrostátnímu soudu přísluší určit obvyklé bydliště dítěte s přihlédnutím ke všem konkrétním skutkovým okolnostem v každém jednotlivém případě.

V případě, že by použití výše uvedených kritérií ve věci v původním řízení vedlo k závěru, že obvyklé bydliště dítěte nelze určit, by musel být příslušný soud určen na základě kritéria „přítomnosti dítěte“ ve smyslu článku 13 nařízení.

2) Rozhodnutí soudu členského státu, kterými se podle Haagské úmluvy ze dne 25. října 1980 o občanskoprávních aspektech mezinárodních únosů dětí zamítá žádost o bezodkladné navrácení dítěte na území, pro něž je dána místní příslušnost soudu jiného členského státu a která se týkají rodičovské zodpovědnosti ve vztahu k tomuto dítěti, nemají žádný vliv na rozhodnutí, která mají být vydána v tomto jiném členském státě v řízeních ve věcech rodičovské zodpovědnosti, která byla zahájena dříve a stále v tomto státě probíhají.

(¹) Úř. věst. C 328, 4.12.2010.